

Reisverslag Abakoula Argalaless naar Niger

9 april t/m 23 april 2015

Dag 1

Mijn reis is begonnen op donderdag 9 april 2015 om 18:00 uur. Ik kreeg een telefoontje van Air Algerie, dat ik vrijdag 10 april om 10:00 uur op vliegveld Brussel moet zijn in plaats van 15:00 uur. Er waren wat problemen en ik moest vanuit Brussel met de bus naar Lille en van daaruit vliegen naar via Algiers naar Niamey in Niger. Dus vrijdag 10 april vroeg vertrokken om de file te ontwijken. Rond 09:20 uur was ik al in Brussel om vervolgens om 10:30 uur in te inchecken.

In Lille stond ik als eerste in de rij en werd meteen naar de zijkant geroepen. Ik moest even wachten, want men wist nog niet met welke vliegmaatschappij ik moest vliegen. Terwijl ik daar geduldig stond te wachten kreeg men een telefoontje van Air Algerie. Ik zou nu gaan vliegen met Turkish Airline via Istanbul naar Niamey. Even later weer 'n telefoontje en men vertelde mij dat ik om 11:00 uur moest inchecken om met Royale Air Maroc om 13:00 uur te vertrekken naar Casablanca en dan naar Niamey. Nu komt het, het vliegtuig zou om 13:00 uur vanuit Brussel vertrekken en zaterdag om 08:00 uur in Niamey aankomen. Dus weer terug met de bus naar Brussel.

Verder zou dus betekenen dat ik een hele nacht op vliegveld in Casablanca zou moeten doorbrengen.

Op het vliegveld van Casablanca (17.20 uur) aangekomen kreeg te horen dat ik om 20:30 uur lokale tijd met een vlucht via Ouagadougou naar Niamey kon vliegen.

Om 03:08 eindelijk geland in Ouagadougou Burkina Faso.

Hier op het vliegtuig gestapt naar Niamey en om 04:39 uur geland in Niamey Niger

Ik kon het vliegveld pas om 05:30 uur verlaten, want ik moest een declaratieformulier voor verloren goederen invullen. Een koffer van mij is niet aangekomen.

Wat zal de reactie van mijn vrouw Maddy hier op zijn als ze dit hoort?

Net het koffer met al die voetbalschoenen en de gwk bal, mijn handdoeken, mijn tandenborstel, mijn tandpasta, mijn sokken, mijn ondergoed is vermist en waarschijnlijk zal ik die ook niet terug vinden. Nu moet ik tandenborstel, tandpasta, handdoek en ondergoed op de zwarte markt kopen.

Ergoer nog is dat ik een paar jaar geleden hier in Niamey meer dan 1500 stuks tandenborstels heb uitgedeeld aan de straatkinderen en nu moet ik op de zwarte markt een voor mijzelf kopen.

In een stoffig Niamey

Dag 2

In de vroege ochtend even de tijd gehad om 32 kinderen te trakteren op een heerlijke lokale maaltijd.

Vandaag ook nog een watertoren bezocht in Niamey. Een heel indrukwekkend gebouw, ontworpen en gebouwd door een Belgisch firma.

In een van de nieuwe buitenwijken van Niamey staat deze ongelooflijke watertoren. Deze geeft water aan meer dan 25 duizend huishouders.

Lekker genieten van mijn flesje fris

Buitenwijk van Niamey

Dag 3

Het is maandag 13 april 2015 een dag met veel afspraken, een hectische dag en dat in een Afrikaans land waar men alle tijd van de wereld heeft. Ik was al om 06:00 uur opgestaan om mij voor te bereiden op mijn afspraken.

Om 07:00 uur vroeg ik een van de jongens hier of ik ontbijt op mijn kamer kon krijgen. Ik moest mij snel klaar maken voor mijn eerste afspraak. Ik kreeg stokbrood boter jam thee en suiker. Ik vroeg de jongen en wat kost het? Wat hebt u gisteren betaald, was het antwoord van de jongen. Voor de grap zei ik 100 CFA. Hij keek me zo verbijsterd aan dat er geen woord uit zijn mond kwam. Ik zei tegen hem dat het een grapje was en dat ik gisteren 3000 CFA betaald had. "Oh, dan is het vandaag ook 3000 CFA", zei hij lachend.

Om 08:00 uur heb ik mijn eerste afspraak en om 09:00 uur heb ik de school van mijn neefje Moussa bezocht. Rond 10:00 uur had ik afspraak met Assibite, onze partner in Niger. Samen heb ik met haar plannen en strategieën besproken, voordat wij vanmiddag naar de minister gaan. Ik heb met Assibite ook over onze toekomstig landbouwproject gesproken, maar vertelde mij dat ik het beter in Tahoua met Hydraulique of Tanakra kan bespreken. Op dit moment moet

zij zich volledig inzetten voor haar politieke carrière, daarom heeft ze geen tijd meer heeft voor Tanakra. In Tahoua heeft iemand anders die haar taken overgenomen voor alle activiteiten van Tanakra in de regio Tahoua. Ik begrijp haar besluit om zich in te zetten voor de politiek, maar het tevens jammer dat ze niet meer actief is voor Tanakra. Hierdoor missen wij heel veel informatie over onze projecten.

Om 14.00 uur hebben wij samen een afspraak bij de minister van Hydraulique. Samen gaan we een gesprek hebben over de Forage van Inadougoum.

Voor de school van Moussa

Voorbespreking met Assibite

Het vervolg van deze hectisch dag.

Wat heel erg opviel is dat bijna geen blanke/westerlingen te zien was in deze normaal gesproken toeristische hoofdstad van Niger. Wanneer je een blanke tegen kwam dan zit men in een beveiligde auto of in een restaurant waar alleen ambtenaren mogen komen. Op straat zag je helemaal niemand.

Ik had afspraak in het gebouw van het parlement van Niger. In deze warmte moest ik in een pak en stropdas aan. Het probleem is dat ik geen eigen vervoer heb en Assibite kon mij niet komen halen, omdat ze al in het gebouw zat te vergaderen.

Dus ik met mijn sjieke pak in een gammel taxi. Het probleem is dat taxi's niet voor het gebouw mogen stoppen. Ik had dus een probleem. De chauffeur gevraagd waarom mag je niet tot daar komen, maar helaas geen bevredigend antwoord. Ik moest dan maar dat stukje lopen. Plotseling hoorde ik een geluid naast me. Ik schrok mij te pletter. De militair die naast mij stond vroeg met een bevelende stem wat ik kwam doen. Hijgend van schrik kon ik nog net antwoorden dat ik een afspraak had. De militair: "Waar? Je moet omlopen en je daar identificeren."

Netje omgelopen naar het hokje waar een andere militair, met een zwaar geweer zat. Met een piep stemmetje verteld ik dat ik een afspraak had met Assibite.

De militair vroeg met zware stem: "Wie is dat en heb je haar nummer." Gelukkig had ik dat in mijn telefoon staan. Dus de militair op bevelende stem: "Bel haar dan."

Ik gebeld en de telefoon aan de man gegeven, tevens moest ik mijn paspoort afgeven. Ik mocht naar binnen met de mededeling dat wanneer ik klaar was hier terug moest komen om mijn paspoort op te halen.

Poeh, ik haal diep adem net als een ezel die verlost was van zijn zware lasten.

De Europeanen moeten de gelukkigste mensen op deze aarde zijn.

Ik weet het 100% zeker dat als ik mijn Europese papiertje niet bij mij gehad had, het mij nooit gelukt is om afspraken te maken met de hoogste en zwaar beveiligde ambtenaren van dit land.

Ik ben geen functionaris ik ben niet rijk en kom ook niet uit een rijke familie en toch op een of andere manier lukt het mij om afspraken te maken met de regeringsleiders hier in Niger en dat is grotendeels te danken aan mijn Europese nationaliteit en de projecten van Aman-Iman.

Als je uit Europa komt dat denkt iedereen hier dat je alle problemen van de wereld kan oplossen en dat je heel veel geld hebt, sommigen vragen zich af waarom ik in een gammele taxi stapt? Waarom heb ik niet een V8 met airco en alles er op en aan? Veel mensen hier geloven het echt niet dat ik geen V8 kan betalen.

Om op een precies de afgesproken tijd met een hoger functionaris hier af te spreken, is net als de Nederlandse postcode loterij winnen. Om 14:00 uur was de afspraak bij de minister, maar om 15:57 uur ik zat nog te wachten. Ik kon pas om 18:08 uur het ministerie verlaten.

De 19^e april zou de minister pas concreet over de Forage van Inadougoum kunnen praten.

De werkzaamheden zijn al opnieuw gestart en de resultaten zijn tot nu toe positief. Het advies van de minister was daarom ook, dat ik verder op reis zou gaan naar het dorp en dat ik met eigen ogen kon zien wat tot nu toe gedaan is.

Wanneer ik iets constateer dat niet goed is of dat ik zelf vind dat het anders zou moeten, dan moest ik een notitie maken en de 19e met hem bespreken. Ik denk dat ik mij nu inspan om verder te reizen naar het dorp om met eigen ogen kunnen zien wat er gedaan is en wat gedaan moet worden. Het wordt vervolgd

Wachten, wachten en nog eens wachten

Dag 4

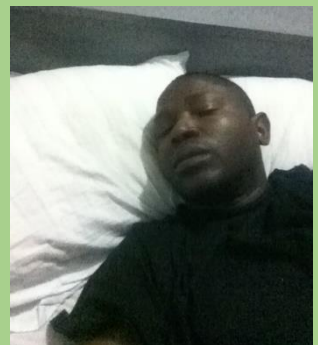

Dat je elke dag stokbrood kunt eten klinkt romantisch en zo, maar ik krijg daar schijt van! Sorry dat ik het woord gebruik, normaal gesproken zijn dit niet mijn woorden. Maar als je weet dat nog geen twee meters van mijn kamer tientallen kinderen op de grond liggen met hun monden vol zand en gisteravond niks gegeten te hebben, dan hoop ik dat je begrijpt wat ik bedoel.

Het is dinsdag 14 april 2015

Weer om 06:00 uur opgestaan, ik heb niet goed kunnen slapen. Ik ben te gespannen over de plannen van vandaag, de lange reis richting Tahoua.

Om 09:00 uur even langs bij de voormalig minister van financiën, hij is nu de directeur van Bia Bank. Dankzij deze man is een deel van de financiën van de waterproject van Aman-Iman mogelijk gemaakt geworden door de overheid van Niger. Ik ben in 2010/2011 samen met Fons bij hem op bezoek geweest toen was hij nog de minister van financiën. Hij heeft mij geadviseerd om samen met de heer Alkassoum langs bij de huidige minister van Financiën te gaan voor een beleefdheidsbezoek. Uiteraard heb ik ingestemd met zijn advies. Om 10:30 uur konden wij bij de minister terecht. Na het gesprek nam ik afscheid en zei dat ik vandaag met de bus van 14:00 uur afreis naar Tahoua. De minister zei toen: "Je gaat toch niet met de bus dat is te gevaarlijk voor je. De bussen zijn regelmatig het doelwit van wat hij noemde bandieten."

Ik heb nu echt een probleem. Ik heb geen eigen vervoer. Het vervoer met bewaking en in colonne kost omgerekend bijna € 1500,-- Wat nu?

Het verhaal wordt vervolgd.

Het vervolg van een zware dag.

Om 12:00 uur ben ik terug gegaan naar het ministerie, van 12:00 tot 19:30 uur daar gezeten om te onderhandelen over mijn reis naar Tahoua

Concreet, om het verhaal korter te maken, het ministerie kan mij het vervoer en beveiliging niet bekostigen.

Dat moet de stichting zelf voor zorgzorgen of moet ik de risico nemen en met de bus reizen naar Tahoua.

Wat wij wel hebben kunnen bereiken en met elkaar afgesproken hebben, is dat het landbouwproject dat Aman-Iman gaat uitvoeren de overheid van Niger in elk geval alle kosten van de landbouwtractor en toebehoren voor haar rekening neemt.

Vanavond heb ik met Fons en Jo een lang telefonisch verleg gehad, hoe ik veilig in Tahoua kan komen en of we het aanbod van het ministerie moeten accepteren.

Het is al donker wanneer ik het ministerie van Financiën verlaat.

Dag 5

Ik ben gisteren door de heer Alkassoum van het ministerie uitgenodigd om samen bij een restaurant te gaan eten. Ik voelde mij daar niet op mijn gemak, maar heb het toch gedaan. Op zijn kosten natuurlijk.

Ik heb de eigenaar van het restaurant gevraagd of ik samen met mijn 32 buurkinderen een keertje hier mocht eten? Maar dat mag absoluut niet. Ik zou dan ten eerste alle die kinderen moeten laten wassen, nieuwe kleding aan moeten laten trekken en heel hoop aftershave op hun laten spuiten.

Ik ben total loss.

Wat 'n dag gisteren.

Wat/wie ben ik eigenlijk? Geitenhoeder, kamelendrijver, ex asielzoeker, hulpverlener, activist, half diplomaat, of wat? Waarom en voor wie doe ik dit allemaal eigenlijk? Echt waar je gelooft het niet, ik heb vandaag tegenover iemand

gezet die hier in Niger begrip 'n miljardair is.

Weet je wat hij van mij wil of ik hem in contact kan brengen met Melkunie Nederland?

Maar waarom ik?

Ik ken helemaal niemand bij Melkunie Nederland.

Woensdag 15 april 2015

Ik heb geen oog dicht gedaan, de hele nacht heb ik gepiekerd en maagpijn gehad van gisteren.

Na een goed overleg met het hele bestuur van Aman-lman, heb ik toch besloten om het aanbod van de overheid te accepteren. Ik heb Assibite ook gebeld en haar raad gevraagd. ze bevestigde mij dat de bussen inderdaad regelmatig overvallen worden.

Assibite ging verder met haar betoog.

“Toch rijden elke dag bussen naar Tahoua, vol met Nigerezen en ze zijn net zo donker als jij. De kans dat je ertussen uitgevist wordt is 0,1%. Maar toch je bent knettergek als je met die bus verder reist naar Tahoua. Abakoula je moet eens goed luisteren, je moet accepteren wie je bent en wie je nu geworden bent. Je bent niet Abakoula van 1979 die achter de geiten rent. Ik weet dat het te moeilijk is voor jou om het te beseffen dat je nu de persoon bent van nu. Je moet accepteren hoe belangrijk je bent voor zoveel mensen in Niger. En belangrijke mensen moeten beschermt worden. Je hebt goede contacten met de belangrijkste mensen van dit land en dat is ook iets dat je moet begrijpen. Je moet blij zijn met wat de overheid je aangeboden heeft. Je bent helemaal gek als je dat niet doet. Weet je wat 'n landbouwtractor kost? 12 a 14 miljoen CFA (bijna € 22.000,00). Waarom maak je nu druk om € 1525,-? Je veiligheid is velen malen belangrijker dan hoeveel geld dan ook. Je moet blij zijn dat de overheid jouw stichting steunt. Weet je hoeveel organisaties er in Niger zijn die elke dag met tranen de overheid smeken voor de steun die ze niet krijgen? Hou op met piekeren en reis verder naar Tahoua en als je in Tahoua bent neem direct contact met mijn vervanger. Ik zal hem de opdracht geven dat hij samen met Hydraulique/Tahoua jou zullen verder begeleiden naar Inadougoum.”

Precies om 14:08 uur heb ik het ministerie verlaten, in plaats van 12:00 uur. Ik ga mij nu klaarmaken om te vertrekken naar Tahoua.

Het kan zijn dat jullie komende uren dagen niks van mij horen, omdat ik geen internetverbinding heb.

Ik beloof jullie zodra ik de mogelijkheid heb, als het maar een streepje, dan laat ik iets van mij horen.

Het wordt vervolgd.

Voor het ministerie van Financiën met mijnheer Alkassoum

Rotonde in de vorm van een kalebas, in de buurt van het ziekenhuis in Niamey

Veel groentekraampjes langs de weg van Niamey naar Tahoua.

Veel groentekraampjes langs de weg van Niamey naar Tahoua.

Dag 6

Net even met Abakoula in Tahoua gebeld. Op het moment dat ik belde was hij nog 500 meter van zijn eindbestemming af. Vannacht hebben ze ergens onderweg gestopt en overnacht. Het werd te donker om veilig verder te reizen. Toen hij gestopt was, in Tahoua, hoorde je de vreugdekreten van zijn familie. Abakoula zal de komende dagen logeren in een huisje van zijn familie, dat zij ook verhuren aan studenten. "Ik ga lekker gewoon op een matrasje, slapen.", zei Abakoula.

Donderdag 16 april 2015

S 'morgens om 03:00 uur Vroeg opgestaan tussen Niamey en Tahoua stadje genaamd Doutchi, Daar hebben wij even moeten overnachten omdat mijn medereizigers vonden dat het nodig was om onderweg te stoppen om even te rusten.

In alle vroegte verder reizen naar Tahoua.

Eindelijk ik ben weer thuis in Tahoua.

Om 13:20 werd ik gebeld geworden door Fons. Ik zei meteen tegen hem dat ik over een paar meters thuis ben. Om 13:27 uur werd ik bedolven onder mij zussen, terwijl ik de telefoon nog in mijn handen had en met Fons

zat te vertellen. Op gegeven moment, ik weet niet eens meer wat ik aan het vertellen, zo rumoerig was het tussen de menigten. Ik wist nog wel dat ik tegen Fons zei, ik versta je niet en toen onderbrak ik het gesprek maar. Ik hoorde van alle kanten alhamdulillah roepen en gelukkig dat je veilig en heel thuis gekomen bent. Na al dat gegroet en gebeden kon ik eindelijk in de armen van mijn moeder.

Die ook begon te bidden en te roepen alhamdulillah dat ik je nog zie voor dat ik dood ga. Ik zei: "mam, wat zeg je nou! Waarom moet je dood gaan?"

"Ja, ik ben al zo oud en de laatste tijd vaak ziek geweest" vertelde ze mij.

"Oh van oud en ziek zijn hoef je niet dood van te gaan," zei ik tegen haar.

Mijn moeder was al van maandag naar Tahoua gekomen, om naar het ziekenhuis te gaan voor haar controle van oogoperatie, die ze een paar maanden geleden onderging.

Samen met mijn lieve moeder.

Dag 7

Vrijdag 17 april 2015

Om 05:30 uur opgestaan om voorbereiding te treffen om verder te reizen naar Inadougoum. We zouden om 08:00 uur vertrekken naar het dorp. Na een zware nacht is dit misschien wel de zwaarste nacht van mijn leven. Bijna de hele nacht in de armen van mijn moeder gelegen om met haar te praten en haar proberen uit te leggen dat deze reis een werk reis is. Dat ik niet in het dorp zal blijven overnachten valt haar te zwaar en is het te moeilijk voor haar om het te begrijpen en te accepteren, maar toch gelukkig hebben wij uiteindelijk overeengekomen dat het goed is dat ik niet in het dorp blijf overnachten.

Het is 07:23 uur nu moet ik echt klaar maken om naar het kantoor van Hydraulique te gaan want als ik er niet achter aan ga dan gaat het weer later worden dan dat wij gepland hebben.

Ik heb net met de directeur van Hydraulique afgesproken dat wij zaterdag om 08:00 uur vertrekken naar Inadougoum, het hele staf gaat

mee, de directeur en de hele technisch staf.
Iemand van Tanakra gaat ook mee.

Samen met mijn familie

We zijn toch al vandaag vertrokken naar Inadougoum. Een reis met de auto dwars door de woestijn. Onderweg plasje plegen.

Een sanitaire stop voor iedereen.

Rond 11:30 uur aangekomen in Inadougoum. Wij worden met een warm ontvangst verwelkomt door iedereen in het dorp, ook de kinderen ontbreken natuurlijk.

Een warm welkom, met een traditionele drank

De waterinstallatie bezocht en het veld waar de moestuinen komen te liggen, allerlei metingen verricht en gesprekken gevoerd.

Samen op de foto bij de installatie

Heel veel uitleg wat er allemaal gedaan is in de afgelopen tijd.

Hier komen de moestuinen te liggen, ons nieuwe landbouwproject.

Nu nog een kale en dorre vlakte, over 1 tot 2 jaar een groene oase.

Om 14:24 uur hebben wij afscheid genomen met de dorpingen en naar Tahoua gekeerd.

Even voordat we vertrekken naar Tahoua.

Even snel een foto voor de ambulance.

Nu ben ik helemaal uit elkaar gevallen kapot.

Om 18:30 uur zou ik samen met de directeur van Hydraulique op bezoek gaan naar de gouverneur. Wij zouden samen met hem over mij bevindingen spreken, betreffende de waterinstallatie van Inadougoum, maar ik heb het uitgesteld tot morgenvroeg.

Ik ben op dit moment helemaal kapot fysiek en emotioneel.

*Zoek de verschillen. De foto links is genomen vandaag en de foto rechts is genomen in 2008.
Maar wat betekenen ze eigenlijk vragen Abakoula en Fons zich af?*

Dag 8

Zaterdag 18 april 2015

Om 05:27 uur opgestaan, nadat ik gisteren even naar internetcafé ben geweest om een paar dingen te mailen ben ik als 'n blok inslaap gevallen. Ondanks het feit dat ik helemaal kapot was van de reis van gisteren ben ik om 05:00 uur wakker geschrokken en opgestaan. Vroeg opstaan is een gewoonte geworden bij mij in deze zware emotionele reis.

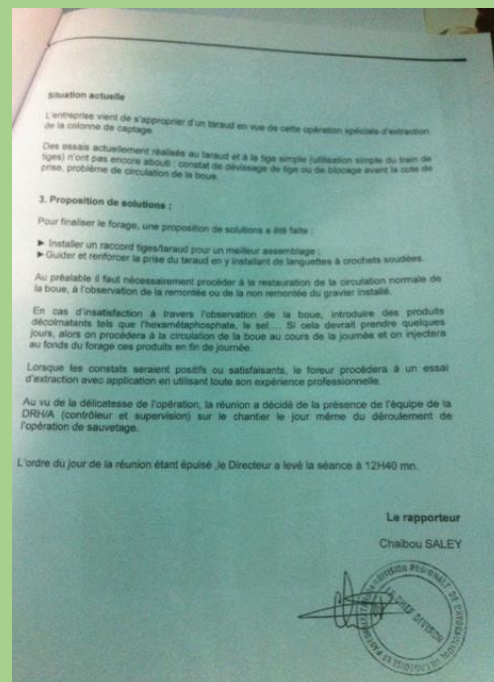
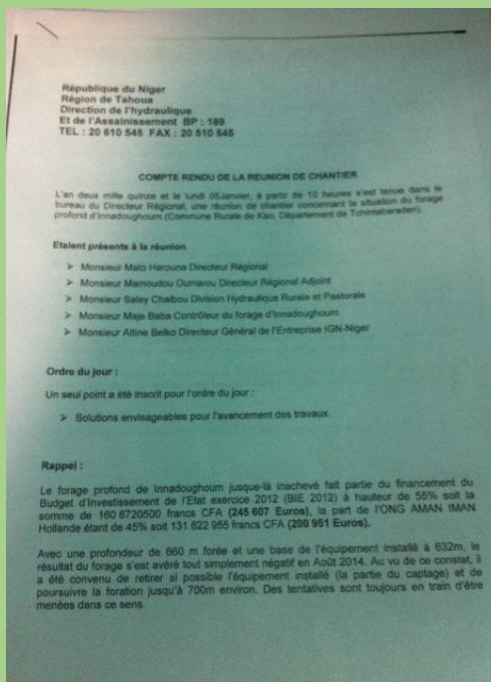
Straks even naar de gouverneur goeiedag zeggen en mijn bevindingen over de Forage van Inadougoum met hem te bespreken.

Het wordt vervolg

Tahoua, vroeg in de ochtend.

Verslag van een hele dag vergaderen.

Document dat ik kreeg voor de vergadering.

De gouverneur heeft Forage van Inadougoum negatief verklaart en een bevelbrief uitgevaardigd, om twee medewerkers van de aannemer IGN/Niger te arresteren. Er is contact opgenomen met de directeur van IGN en

Vergadering met de gouverneur van Tahoua

hem in kennis gesteld, dat er juridisch stappen tegen hem worden genomen. Wat betekent dit allemaal voor Aman-Iman? Helemaal niks, behalve dat het een grote teleurstelling is voor ons en al dat harde werken van al die jaren verloren is gegaan. Voor de Forage van Inadougoum heeft het helemaal geen consequenties, behalve een grote vertraging. Ik heb uiteindelijk een akkoord bereikt met de gouverneur en de directeur van Hydraulique dat ik 'n brief mee krijg waar op staat dat de Forage van Inadougoum negatief verklaart is. Met deze brief kan ik bij de minister van Hydraulique gaan. Hiermee krijgen we een verklaring waar op staat dat de overheid van Niger een andere aannemer gaat contracteren en dat de overheid alle kosten op zich neemt.

In een korte pauze van deze zware vergadering heb ik geprobeerd Fons en Jo te bellen en overleggen over deze ongemakkelijke situatie. Ik heb deze beslissing moeten nemen omdat geen andere mogelijkheid voor de hand lag. Meer details ga ik bij mijn terugkeer in Nederland met het hele bestuur bespreken en samen de definitief beslissing nemen.

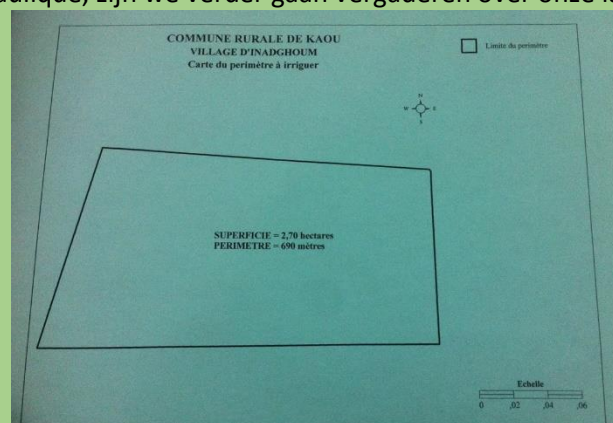
Ik zou morgen terug in Niamey moeten zijn om de minister te spreken, maar het is uitgesteld, want morgen moet ik verder vergaderen met de directeur van Hydraulique.

Het is 17:54 uur einde vergadering die om 08:45 uur is begonnen met een paar pauzes ertussen.

Een lange en vermoeiende vergadering over onze waterinstallatie

Na de vergadering met Hydraulique, zijn we verder gaan vergaderen over onze landbouwprojecten.

Plattegrond van de moestuinen.

Dag 9

Zondag 19 april 2015

Om 05:04 uur opgestaan, even naar de wc gegaan want ik had last van mijn darmen.

Ik probeerde grote boodschap te doen, maar er komt alle een orkaan van lucht uit. Ik ben ontzeten blij dat het toilet uit de buurt van al die mensen, die op het erf van onze huis liggen te slapen, anders waren ze allemaal doof geworden van het geluid.

En als ze dat geluid gehoord hebben dan was mijn missie helemaal mislukt.

Vandaag is zondag. Ik zou vandaag naar Niamey gaan om met de minister van Hydraulique praten, maar het is tijdens de lange vergadering van gisteren uitgesteld. Ik dacht dat ik vandaag wat rustiger dag zou hebben, maar gisteravond werd ik nog gebeld of om vandaag om 09:00 uur bij de gouverneur kon zijn., Ik ben benieuwd naar wat hij te vertellen heeft. Jij ook?

Het wordt vervolgd.

Landbouwtractoren bezocht keuze genoeg nu geld het nog.

Ik dacht dat ik een rustig dag zou hebben vandaag, maar dat kon ik vergeten.

De vergadering met de gouverneur van vandaag heeft tot 14:05 geduurd. Van 09:55 uur tot 13:32 uur hadden wij geen stroom. De communicatie met Niamey verliep daardoor erg moeizaam. Gelukkig wij zijn, na bijna 5 uur vergaderen, eruit.

Nu kan ik even rusten en mij concentreren op de lange reis van morgen richting Niamey.

Jullie horen nog van mij Inshallah

Abakoula en zijn begeleiding

Dag 10

Maandag 20 april 2015

Weer vroeg opgestaan om 04:57 uur. Ik kon niet meer slapen, want de lange reis richting Niamey spookt nog steeds door mijn hoofd.

Toch waren er ook mooie momenten waar ik terug aan denk. Gisteren tijdens mijn wandeling, in mijn weinige vrijetijdsmomenten, kwam ik deze overweldigende band tegen. Ik heb ze getrakteerd op 2000 CFA.

Gisteren had ik ook even de tijd voor mij zelf genomen, om even al mijn emoties eruit te gooien. Ik zei tegen familie en vrienden dat ik wil even alleen wilde zijn. Ik wilde alleen even gaan wandelen, zonder dat ik omringt werd door allemaal mensen.

Ik hoorde in de verte 'n geluid en hoe dichterbij ik kwam, hoe meer het naar muziek klonk. Ja hoor, onder de schaduw van een boom zaten deze geweldige kinderen te musiceren. Toen ik dichterbij kwam stopten ze en wilden wegrekken. Ik riep in de lokale taal: "Wacht, wacht jullie hoeven niet bang te zijn, ga verder met musiceren."

Ze hebben nog een stukje voor mij gespeeld. Nadat ik ze die 2000 CFA had gegeven, ontstond er een klein beetje ruzie.

Een van de kinderen riep: "Die krijgt niks, want hij hoeft alleen maar de instrumenten vast te houden en speelt niet mee."

Ik zei toen tegen de kinderen dat wanneer ze niet ophielden met ruziën, zij maar mijn geld moesten terug geven.

"Oké, oké, mijnheer wij gaan het eerlijk verdelen." Riepen die kinderen in koor

"Prima maar ik te horen krijg dat iemand minder heeft gekregen dan de ander, dan krijgen jullie probleem met mij."

Midden in de nacht nog studeren met een zaklamp

Vervolg van dag 20

Waarom? Waarom? En nog eens waarom?

Waarom houden mensen hier in Niger niet aan afspraak? In plaats van om 08:00 vertrekken, zijn wij om 14:27 uur vertrokken van uit Tahoua.

Waarom gaan veel dingen in Niger fout en niks gaat volgens regels?

Waarom denken mensen in Niger dat mensen uit Europa alle hun problemen in Niger kunnen oplossen?

Waarom denken mensen in Niger dat elk Europeaan rijk is?

Waarom geloven de mensen in Niger mij niet, dat ik 5 dagen per week voor 'n baas moet werken om mijn gezin te onderhouden, dat ik 5 dagen per week met de fiets naar mijn werk ga en dat ik 7 dagen per week bezig ben met de stichting om de centen te vergaren om de projecten in Niger te financieren?

Waarom moet ik nu met de zadelpijn van een hele dag in de auto zitten voor mensen die zelf weinig doen om een oplossing te vinden voor eigen problemen?

Sorry mensen voor mijn onnozelen vragen, maar ik ben met een leeg

hoofd teruggekeerd in Niamey.

Je baby toch wat schaduw geven

Een van de vele zuilen in de stad

Dag 11

Dinsdag 21 april 2015

Ondanks een hele vermoeiend lange reis van gisteren, ben ik om 05:47 uur wakker geschrokken en kon niet meer inslaap komen.

Straks de heer Alkassoum bellen kijken of ik vandaag bij het ministerie terecht kan.

Sinds mijn aankomst gisteravond in Niamey probeerde ik iets van mij te laten horen, dat ik veilig aangekomen ben, maar de internetverbinding doet het niet. Op mijn smartphone staat dat ik met Wi-Fi verbonden ben maar de mail Facebook of Twitter doen het de hele nacht niet en nog steeds niet.

Het is 07:37 uur en internet doet het steeds niet.

Eindelijk kan ik mijn berichtje om 9.45 uur doorsturen. Nu maar hopen dat het ook goed aangekomen is

Niamey in alle vroegte. Ophalen van het vuil wordt zelden gedaan.

Weer vergaderen. Ik ben pas om 20:21 uur naar buiten kunnen komen, maar wij zijn nog niet klaar. Morgen horen wij van AirAlgerie of mijn ticket omgezet kan worden. De overheid zo graag willen dat ik nog een week in Niger blijf om alles verder goed af te handelen.

Om 08:30 uur kon ik bij het ministerie terecht. Na veel getouwtrek en telefoontjes plegen naar Nederland, met Jo en Fons, hebben wij een half akkoord bereikt. Mijn retour ticket en mijn verblijf worden vergoed door de overheid, als ik mijn terugkeer naar Nederland een week uitstelt.

Waarom zeg ik half akkoord? Omdat ik mijn werkgever nog niet heb kunnen bereiken om te overleggen, dat ik een week later kom werken.

Om 13:30 uur een bezoek gebracht aan Fenke Elskamp, een Nederlandse werkzaam bij Oxfam/Niger in Niamey. Een zeer aardig vrouw.

Om 15:47 uur ben ik gebeld geworden door de directeur van Hydraulique/Tahoua. Hij zou om 18:00 uur langs om mij op te halen en samen naar de minister van Hydraulique te gaan.

Wordt vervolgd.

Dag 11

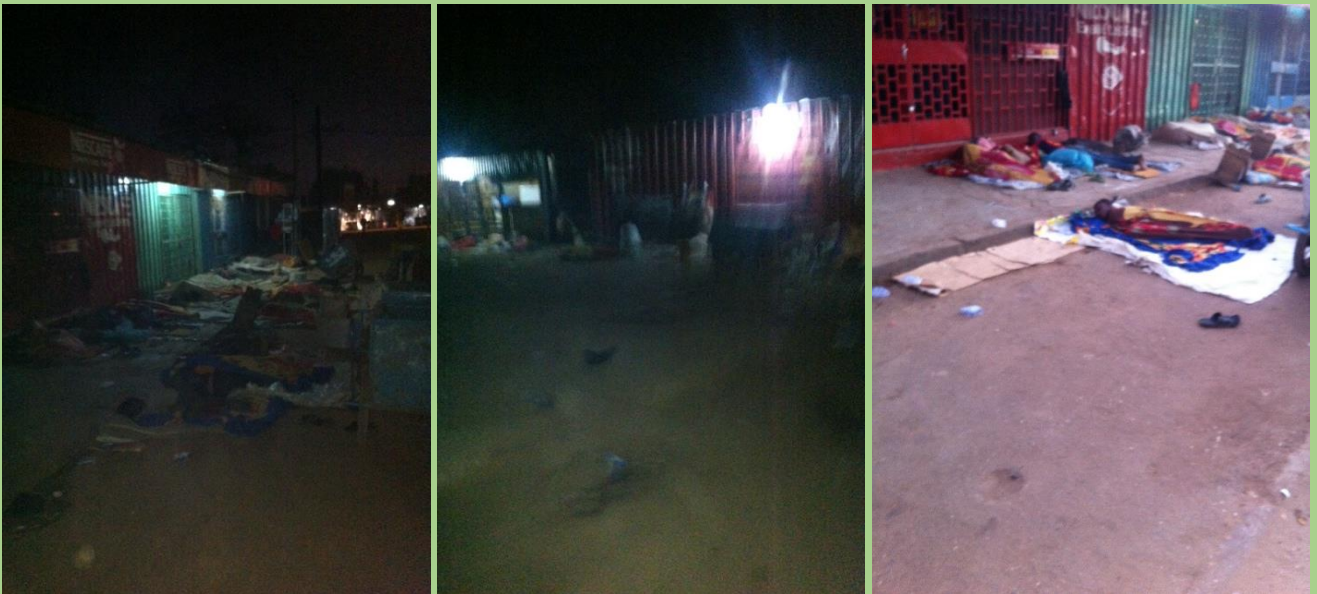
Woensdag 22 april 2015

Het is 05:28 uur, wil je weten hoe deze waarschijnlijk laatste dag in Niamey/Niger verloopt? Blijf kijken op de site van Aman-Iman.

Organisaties die in Niger doen alsof ze voor de rechten van kind opkomen moeten zich diep schamen.

Gisteren bezocht ik de wijk in Niamey, waar deze organisaties gevestigd zijn. Het is een wijk die schoner, groener en mooier dan de Schilderswijk of Slotervaart in Amsterdam. Zeker binnen een afstand van 1 kilometer vind je geen bedelende kinderen. In wijk waar ik logeer, liggen nog geen 5 meter van mijn kamer honderden kinderen elke nacht op de grond en wordt alles wat je maar niet aan 'n kind wenst met hem of haar gedaan. Dit doet verschrikkelijk pijn, maar ja wie ben ik om dit te kunnen veranderen?

Elke dag slapen er honderden kinderen in de straten van Niamey.

Om 08:27 uur zat ik in mijn favoriet patisserie te genieten van mijn kop thee. Plotseling verandert de straat in een zee van militairen en iedereen moest in een hoek stil gaan staan. We mochten niet bewegen. "stil, stil.", hoorde ik roepen. Zoals je kunt zien zijn de foto's niet zo scherp. Dat komt omdat ik het vanuit mijn vieze raam met bibberende handen de foto's heb genomen. Van de angst trilde mijn hele lijf en ik weet niet meer of ik aan het zweten was of ik in mijn broek gepiest heb?

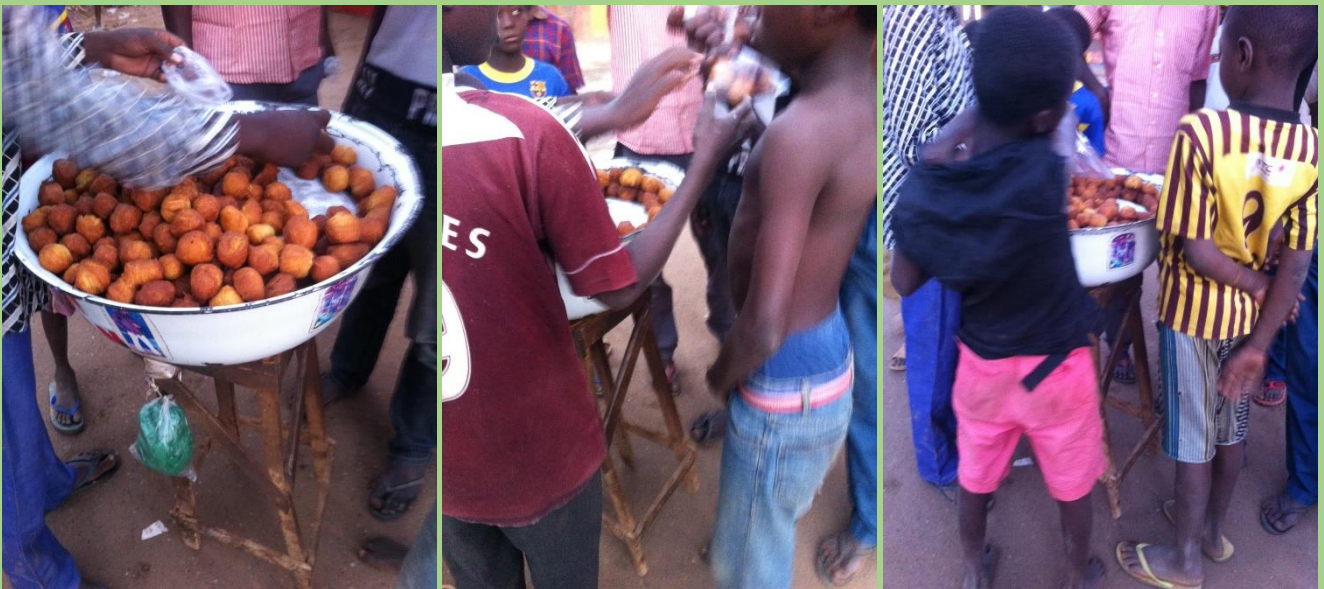
Na een paar minuten kwam een lange rij zwart geblindeerde auto's, begeleidt door tal van militaire voertuigen. Ik hoorde iemand naast mij roepen, dat is de president die net langs reed. Na een minuut of twee lieten de militairen iedereen gaan en het verkeer mocht doorrijden. Alle schrik voor niks geweest het was maar de president die weg reed. Ik zal straks bij mijn "laatste" afspraak vragen of ze de wasserette bekostigen voor mijn pak.

Met veel militair vertoon kwam de president van Niger langs.

Nadat de rust was teruggekeerd ben verder gaan ontbijten bij een kraampje langs de weg. Een typisch Nigerees gerecht: Fankee.

Heerlijk ontbeten met Fankee. De straatkinderen mochten mee-eten

Van 15:00 tot 17:00 uur in de VIP ruimte op vliegveld Niamey op de minister van financiën gewacht.
 Om 21:00 uur de laatste afspraak bij de directeur van de Nigerees bank, want hij is degene die de centen voor verdere afwerken van de Forage van Inadougoum over moet maken. Dit is ook mijn laatste afspraak met de bobo's in Niger.
 Om 23:00 uur moet ik op het vliegveld zijn om, mij vlucht naar Nederland te halen. Dit is ook het laatste verhaal vanuit Niamey in Niger.

Dag 13

23 april 2015

Gisteravond om 23:15 heeft de heer Alkassoum en Moussa mij op vliegveld Niamey afgezet en nu om 01:32 uur zit ik in het vliegtuig te wachten om te stijgen richting Algiers van daaruit verder naar Brussel.

Ik moet 5 uur wachten op vliegveld in Algiers op de volgende vlucht naar Brussel.

Donderdag 23 april 2015

Het allerlaatste verhaal van dit vermoeiende avontuur/werkbezoek reis. 'Een naïef verwesterde Afrikaan, die denkt dat hij Afrika kan helpen, een ding dat hij vergeten is dat er miljoenen/miljarden rijke westerlingen zijn, die hem voor waren geweest om de geest van Afrikanen te verzieken en hen afhankelijk heeft gemaakt van hulp uit het rijke Westen. In die 13 dagen dat ik in Niger was en met diverse instellingen samen dag en nacht gewerkt heb, heb ik heel veel dingen geleerd en veel dingen die helemaal niet kloppen, geconstateerd.

De geest van Afrika is helemaal verziekt. Geen enkele Afrikaan denkt dat Afrika door de Afrikanen zelf verbeterd kan worden. Maar waarom? Een paar dingen die mij opvielen tijdens deze zware en emotionele reis, is dat sommige beweringen van mensen en de ontwikkelingsorganisaties die zoals bv. de Afrikanen te lui zijn, dat is een ding dat absoluut niet waar is. Wat wel aan de hand is met Afrika is, is dat Afrika een grote chaotische bende heerst

en waar geen een administratie klopt. Niet bij de overheid, niet bij de zakenlieden, niet op het platteland en ook niet bij de organisaties. Ik heb 13 dagen met diverse instanties gewerkt en in al die 13 dagen ben ik vanaf 05:00 uur opgestaan en heb van 08:00 tot 23:00 uur gewerkt.

Bijna alle winkels, van groenteboer tot elektrozaak, zijn 24 uur geopend en 7 dagen per week open.

Ik heb met de ambtenaren samengewerkt en dat gaat ook van 08 tot 23:00 uur door. Alleen de productiviteit en de effectiviteit van zo lange uren werk is helaas onzichtbaar. Waarom? De administratie klopt van geen kant. Gisteren zat ik bij het Ministerie van Financiën en van daaruit belde ik met een Nederlandse klant Ik moest iets voor hem bij het ministerie regelen. De klant vroeg aan mij: "hoeveel mensen werken bij het ministerie?". Dus ik vroeg de man van Public Relation: "Hoeveel mensen werken bij het Ministerie van Niger?". De man kijkt mij zo verbaasd aan alsof ik met 'n kameel een kippenhok binnen gereden ben. "Moet je dat echt weten?" Duizend!! Misschien tienduizend, wel dat weet ik echt niet en daar kan niemand een goed antwoord op geven".

Dat was bij het Ministerie, die alle centen van het land in de gaten moet houden en ze weten zelfs niet hoeveel salarissen per maand betaald worden. Wat zou men dan moeten verwachten van een gewone zakenman of groenteboer?

Ik heb vaker de zakenmensen gevraagd welke omzet ze draaien met zo'n lange uren werkdag, maar dat weet niemand en het interesseert niemand. Dit te weten is onbelangrijk.

Wat ik verschrikkelijk vond is dat iedereen in Afrika/Niger denkt dat het Westen beter is en alle problemen kunnen oplossen en dat men hier in Niger geen waarde hecht aan eigen waarden en dat alles wat uit Europa komt beter is en het beste.

Ik heb heel veel functionarissen en rijke handelaren bezocht en gezien wat van kasten van huizen ze hebben. De meesten hebben 3 a 4 dikke V8's voor de deur staan, maar ze denken allemaal dat ik, "de arme Abakoula die in Nederland voor 'n baas werkt om zijn gezin te onderhouden", alle hun problemen kan oplossen. Zelfs de secretaris van de Minister die mij in Maastricht bezocht heeft en gezien heeft wat van voor een huis ik woon, denkt dat ik het beter heb dan hem met zijn ontelbare V8's voor de deur en een kasteel van 'n huis.